

בתוך ים סוער של חטיפה והכאות, משי פטי-מחזרת ועיכוב יציאת השירה להר הצופים, נשאלה השבוע השאלה: מהו, בי עצם, עם ישראל?

לדוכן הנואמים בכנסת עלו עסקני המפ" לגות לרן בהצעת-חוק שיגרתית למניעת אפשרות לון ביגמיה בארץ. כמעט בהיסח הדעת עלתה שאלת הקבורה של ילד מפגר אומלל, שנפטר בפרדס-חנה ונקבר מחוץ לגדר בית-הקברות, על כי אמו אינה יהודיה. נציגי הדתיים קמו להגן על קודש הקדשים של הרח המאורגנת: המנופול על הטיפול (המכניס) בענייני האישות של תושבי ישראל היהודי. החיכות היודרד של מעקמים כאלה, שניגה הדתיים ינפנף ב"טוהר הגזע" כדי להצדיק את הנהלים המעובשים.

לאורחי ישראל, אשר מחזיתם לפחות איבדה הוריה, בנים, וקרובים בגלל מטורף גרמני שניפנף באותם רעיונות של "טוהר הגזע", נשמע הדבר כפעמון אזעקה.

הממשלה

הזעיף לא נקבר

ביום ראשון השבוע נודעו לממשלה שתי ישיבות: אחת אחרי-הצהרים, בה עמד ראש-הממשלה לסקור בעיות מדיניות אקטואליות; השנייה לשעות הבוקר, לשמיעת דיווח-שבוען על ההכנות לחגיגות העשור.

לאולם הישיבות, בבנין ראש הממשלה ב"רחוב אבן גבירול מספר 1, נכנס מאיר וייסנבל, וישיב-ראש הוועדה להכנת החגיגות, כשהוא אוחז בכף ידו של עוזרו בהצעה, מנהל משרד ראש הממשלה טדי קולק.

ביגיי הרכיב את משקפיו עביה-מסגרת, עיין בניירותיו והודיע כי נתקבלה שאילתא של שר התחבורה משה כרמל, בדבר קבורת ילד מחוץ לגדר בית-הקברות בפרדס-חנה (ראה עמוד 16). והוא הציע להוסיף את ביורר השאלתא לסדר-היום.

ציטטות מוזר ציטטות. שר הדואר ד"ר יוסף בורג, שנשאר שר דתי יחיד ליד שולחן הממשלה, מאז פצייתו של שר הדתות משה שפירא מהסלת הרמיון בכנסת, נחלץ מיד למערכת הגנה. עוד באותו בוקר לא שיער ד"ר בורג כי יצטרך להופיע ב"ישיבת הממשלה כמתגונן. להיפך: בחיךו היו שורה של סענות נגד ועדת העשור, על הת"עלמות מהמסורת היהודית בתוכנו החגיגית, "אין ספק כי הרב מפרדס-חנה פעל לפי ההלכה", קבע בורג. כמסמך לרבות מבי"ת המדרש לרכנים בברלין, ניגש מיד שר הדואר להוכיח את דבריו בשפע ציטטות ואסמכתאות מן התלמוד והפוסקים.

הכתובים האחרים לא השתכנעו. שר הפנים ישראל ברייהודה הבין כי הדתיים הסתכנו בפרשה מסעירה, העשויה להוציא מידיהם את השלטון על גופות מתי ישראל. הוא הציע לבטל את זכינתן הבלעדי של הכרות קדישא, ולמסור את ענייני הקבורה לידי השיטות המקומיות.

גם השר השמאלי, חבר קיבוץ יגור, ידע להשתמש בפניו הציטטות והאסמכתות. הוא שאב את הוכחותיו מתוך ספרות מאוחרת יותר מאשר זו של שר הדואר: דו"ח מבקר המדינה, בדו"ח זה קבע המבקר כי הכרות הקדישא פועלות ללא כל פיקוח ציבורי.

שר מוזר שר. ביגיי תש כי ספינת ה"ממשלה מתקרבת לאחד השרטונים המסוכים, גים, מתחת לפני המים הקואליציוניים. הוא הדגיש כי הבעיה כאובה מכדי שאפשר לסכי מה על רגל אחת, ושלא כרגיל, כאשר סטיי פים כאלה נקברים בשכחה, הציע להעלות את הבעיה לדיון מקיף, באחת מישיבות הממשלה הבאות. מיד לאחר מכן נתן את רשות הדיבור לוייסנבל.

אולם בכך לא נסתמיה הפרשה. בין ישיבת הבוקר לישיבת אחרי-הצהרים הספיק שר הפנים להוכנס למשרדו, להבריק הצעה למוצעה המקומית בפרדס-חנה. יעץ השר: להקצות מיד שטח חדש, לפתיחת בית-קבר רות שלא יהיה כסוף למוסדות הדתי. הקבר הראשון ייכרה לילד אהרון שטיינברג. היתה זו הוראה מנוגדת להודעתו הרש"מית של שר הדתות, שהופיעה שבוע לפני כי מסרו אינפורמציה לרבות, הושמעו אי"ו ובה הכרזה כי לא תפעל בתחום ישראל שום חברה קדישא שלא קיבלה תחילה רש"יין לכך משר הדתות.

אולם בהעדר חוק מתאים, יכול היה כל שר לנקוט בקו הגרעה לו.

מה מסתתר מאחורי הפשע שבוצע נגד כתב „העולם הזה“

החטויכה

היה זה דבר בלתי-רגיל לגבי תבור, כי עתון הבנוי על עבודת-צווח ותיאום מזדקק של סורי-העבודה, הופעת אדם לישיבת תיכנון היא דבר חיוני. אלי תבור היה אחד המדקקים ביותר במצוה זו. הוא ידע כי אי-הופעתו גורמת לשיבוש כללי של לוח-הומנים — דבר שאין לו הצדקה אלא במקרים הקיצוניים ביותר.

בשעה 8.30 התפזרו רוב חברי המערכת הם לא יכלו לתאר לעצמם אלא שתבור נתקל בגילויים חדשים כליכך מרעישים, עד שחשב כי הדחייה מוצדקת. בכל זאת נראה מוזר שלא התקשר בטלפון.

החשש הראשון התגבב ללבו של ראש-המערכת, שנשאר במשרד, כאשר הופיעה במערכת שולמית תבור כדי לקחת את בעלה להצגה. מועד התחלת ההצגה בא ועבר, מ"בלי שנשמע דבר מן הכתב הנעדר. חיפוש מהיר במקומות-מיפגש אפשריים ובביתו, לא העלה פתרון לתעלומה.

סמוך לזאת שוב לא היה ספק שקרה משהו בלתי-רגיל. העורך הראשי הוזעק ב"טלפון מישיבה אחרת. אחרי התייעצות קצרה, נקרא למערכת גם זאב שטיינברג, החוקר הפרטי הנוודע. השאלה הגדולה היתה: מה יכול היה לקרות?

★ ★ ★

המשטרה חוקרת

מעט באופן אוטומטי פנה החשד לכיוון הספורט. בידי אלי היו גילויים מוצעיים חדשים. חקירתו, שנוהלה בגלוי, באה בלי ספק לאזונו המעורבים. פרסום הדברים באותו שבוע היה עלול לגרום לאי-נשים מסוימים נזק כספי של הבבות לירות. המשטרה שנרתחה סבירה ביותר: תבור נחטף בידי אנשי-אגרוף הקשורים עם הכנופיה באוהשתת בספורט, כדי למונע את הפרסום. באותו שבוע, או להרתיעו מכלל פירסום ההחלטה שנתקבלה היתה כפולה: להרמין מיד את המשטרה לפתוח בחקירה מזורזת — ולהסיל על זאב שטיינברג לפתוח ללא דיחוי בחקירה שניה, תך מגע עם המשטרה. הקצין התורן של המשטרה הוזעק למע"רכת. תחילה עמד על הנוהג המקובל במש"טרה, שלא לפתוח בחקירה אלא כעבור 24 שעות מזמן היעלמו של איש. אך משנסתבר לו כי יתכן ובוצע פשע חמור, וכי צפויה סכנה לשלומו של הכתב הנעלם, העיר את מפקדו, שהורה לפתוח בחקירה מיידית.

בעוד שניים מחברי המערכת ואשתו של תבור יצאו למשטרה, כדי למסור עדות עדות מפורטת על פרטי המקרה והחשדות האפשריים, יצא שטיינברג בלחית מנשה ברי-דיין, חבר מערכת העולם חזם ולשעבר סמל-המבצעים של בולשת מחוז תל-אביב בפיקודו של שטיינברג, לסעולה נמרצת.

ב"4.00 לפנות בוקר, עת עברו גידות המשטרה ב"חובות תל-אביב והעירו משנתם עסקני-ספורט רבים כדי לחקרה, נמצאו שטיינברג וברדיין באחת ממושבות הדרום, שם התרנזו החשד החמור ביותר. לעזרתם התנדבו כחריסר אנשים אחרים, שיש להם

הקודמים בכיס הקטן" אמר לחברי המע"רכת. אולם בהתאם לנוהג הסודיות הקיים במערכת, כדי לשמור על מקורות האינפורמצייה, לא ידע עדיין איש מה טיב החומר החדש שנאסף. ישיבה ראשונה לטיפול בכתבה החדשה, בהשתתפות העורך הראשי, נקבעה ליום השבת בשעה 6 בערב, השעה הרגילה לישיבות מסוג זה.

ביום השבת עצמו קם תבור מוקדם מן הרגיל, הודיע לאשתו קצרות שיש לו כמה פגישות בקשר עם הגילויים החדשים. ב"צהריים אכל בבית הורי אשתו, קבע פגישה עם אשתו לשעה 8.30, כדי ללכת לקולנוע.

הכתב בפעולה

ונפרד ממנה כדי להמשיך בעבודתו. הוא לא אמר לאיש עם מי הוא עומד להיפגש. בשעה 3.30 שוחח תבור עם עתונאי מ"עתון אחרי, החליף עמו כמה דברים. היה זה סימן-החיים האחרון שנודע במשך היממה.

★ ★ ★

החשש הראשון

שעה שש התכנסו חברי המערכת לישיבה השבועית השיגרתית, חיכו ל"אלי תבור כדי לשמוע מפיו על תוצאות חקירתו. תבור לא הופיע.

ש בוע אחרי שהחליטה עצרת ה"א"ים על הקמת המדינה, הופיעה ב"גליון העולם הזה (533) תמונה נחמדה של שלושה נערים בני 13, שיצאו באופן ספוגי סאני לרחוב ביום השמחה, עם הצוזה ושני תופים, כדי לעשות שמח.

"בראשית המדינה היתה רינה ורדינה" הכ"ריזה הכותרת, ותחת התמונה: "גורי הבר"גארות שתקומנה מכריוס בתופים ובחצוצ"רות על המדינה שהיתה למש"ו

המחצצר שתקע בחצוצרה בין שני המתורפים היה נער תל-אביבי, צופה שאהב את הצוורתו יותר מכל דבר אחר. אליהו אל"ט בואר, שהונצח במקרה על-ידי הצלם העובר, זכה לפירסום כדוגמה אוסיינית לדור אשר יגדל במדינה החדשה. הוא באמת היה כזה. השבוע שוב מקשטת תמונתו של אותו צעיר את עמודי העולם הזה. לפני 10 שנים לא היה ננער חולם על צורת פירסום זו. כי הפעם נמנה אלי תבור אל חברי המערכת של השבועון, שעמדו הודבק באלבום-הת"מונות שלו, וסיבת הפירסום הבלתי-צפוי היתה כה מדהימה עד שלא היתה עולה על דעת איש בשנת 1947.

★ ★ ★

"יש חומר חדש!"

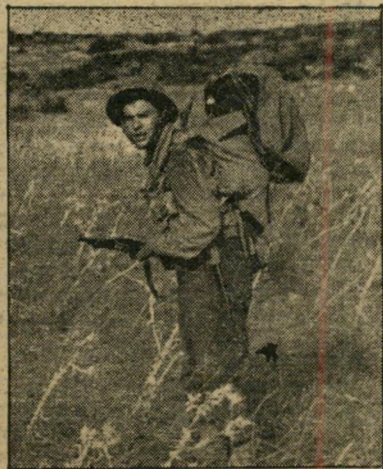
בתוך העורך על-פי מתכונת העולם הזה, אין הקורא יכול לדעת מי עומד מאחורי הכתבות המעוררות את תשומת-לבו. בשבועות האחרונים משכה עבודתו של תבור את תשומת-לכם של קוראים רבים, שלא ידעו את שמו של הכתב השקט ושנוא-הפירסומת. היא שימשה נושא לדיונים בדרג המדיני הגבוה ביותר. כי היה זה תבור ש"ניהל את החקירה המסועפת נגד הש.א. ש"נסתיימה בפירסום שמו של השרות וחשיפת דרכי פעולתו לעיני הציבור.

בשלבים האחרונים של החקירה, היה ברור כי מתגלה כילוש מקיף אחרי הכתב. כמה פעמים הבחין הוא עצמו במכוניות נעקבו אחריו תקופות ארוכות, כנראה לעמוד על פרטי החקירה ומקורות האינפורמציה. אולם תבור לא הושפע מאיום נסתור זה.

אך השלים חקירה זו, נזעק לחקירה אח"רת. תבור, בנו של שופט-ספורט ות"כ ב"ארץ, הפך זה מכבר לעורך מדור הספורט של העולם הזה. בתפקידו זה נתקל מדי פעם בגילויים מוזרים, שהעידו כי משהו רקוב בממלכה זו. עתה הגיעו למערכת לפתע כמה ידיעות, שאיתרו את מקורות ה"ריקבון. תבור הוצב על ניהול החקירה.

הגילויים הראשונים של חקירה זו פורסמו לפני שבוע, גרמו לזעזוע בחוגי הספורט. נגד כמה אנשים, שהנאשמים בכתבה חשדו כי מסרו אינפורמציה לתבור, הושמעו אי"ו מים קודרים במעשי-אלימות. גם תבור עצמו ידע כי הפעם נגע בקצוזה מאורגנת היטב, שכמה מנאמניה יודעים כאנשי-אגרוף.

אולם תבור לא נרתע. למחרת פירסום הכתבה הראשונה יצא לשליחות באחת מערי השדה, חקר שורה ארוכה של אנשים, חזר מאושר. החומר החדש שם את כל הגילויים

... איש גבעתי ...

... חייל קרבי ...

אלי תבור: מחצצר צופיים (הראשון משמאל) ...